

Pijn in de klas

De volgende ochtend zat Foezel stil aan de ontbijttafel. Zijn moeder bladerde met één hand door haar telefoon, terwijl ze met de andere haar koffie roerde. Zijn vader was alweer gehaast bezig zijn jas aan te trekken.

“Eet je boterham op, Foezel,” zei zijn moeder zonder op te kijken.

Hij knikte, maar zijn boterham bleef liggen. Hij voelde een brok in zijn keel. Als hij eraan dacht dat hij straks weer naar school moest, voelde zijn maag zwaar en koud.

“Dag,” zei zijn vader vluchtig, en de deur viel dicht. Een seconde later was het stil, de stilte die hij zo goed kende.

Foezel keek naar zijn boterham, toen naar zijn rugzak. “Ik wil vandaag niet,” fluisterde hij zachtjes. Maar niemand hoorde het.

Op het schoolplein waaide de wind tussen de fietsenrekken. Foezel hield zijn tas stevig vast en liep met gebogen hoofd naar binnen. Een paar kinderen stonden bij de deur.

“Daar heb je hem weer,” zei Bram, de grootste jongen van de klas. Hij had altijd een glimlach die niet vriendelijk was. “Onze rare vogel.”

De anderen giechelden.

“Wat heb je daar in je tas, Fiezel?” vroeg hij spottend.

“Een nieuwe knuffel? Of je huilboekje?”

Foezel zei niets. Als hij zou antwoorden werd het alleen maar erger.

Hij liep door, snel..., en hoopte dat ze hem lieten gaan. Maar Bram stak zijn been uit.

Foezel struikelde en viel op zijn knieën. Zijn tas viel open en een schrift gleed eruit. De bladzijden vouwden zich open als vleugels, en zijn eigen tekening lag bloot: Een schip met een beer aan het roer.

“Wat is dit nou!” riep Bram. Hij pakte het schrift op. “Een speelgoedbeer? Haha! Kijk jongens, Foezel wil piraatje spelen!”

Ze lachten hard. Foezel's wangen brandden.

“Geef terug....” zei hij zacht.

Bram hield het hoog boven zijn hoofd. “Wat zeg je? Je wilt het terug? Misschien als je huilt dan geef ik het.”

Foezel keek omlaag. Zijn keel trilde. Hij wist dat hij het niet kon winnen.

Toen kwam juf Marieke de hoek om. “Wat gebeurd hier?”

In één beweging gooide Bram het schrift terug. “Niks,juf,” zei hij met een onschuldige glimlach.

De juf keek rond. “Foezel, gaat het?”

Hij knikte. “Ja,juf.”

Ze geloofde hem. Ze geloofde het altijd.

In de klas deed Foezel alsof hij geconcentreerd werkte, maar de letters dansten voor zijn ogen. De woorden van Bram bleven in zijn hoofd echoën.

‘RARE VOGEL. SPEELGOEDBEER.’

Tijdens de pauze zat hij op het bankje bij het hek. De anderen speelden tikkertje, lachten, gooiden een bal heen en weer.

Niemand vroeg of hij meedeed.

Een meisje uit zijn klas,Noor, keek even zijn kant op. Hun ogen ontmoetten elkaar, HEEL EVEN.

Ze glimlachte voorzichtig.

Maar nog voor Foezel iets kon zeggen, kwam een ander meisje erbij. “Kom, Noor!” riep ze, “ we gaan verstoppertje spelen!”

En weg waren ze.

Foezel zuchtte. Hij keek naaar de lucht, wat wolken traag voorbij dreven. Één wolk leek op een groot, zacht dier met een piraten hoed. Hij glimlachte even, heel klein.

“Was jij maar echt,” fluisterde hij

s’Middags toen de bel ging, voelde hij zich leeg. De woorden, het lachen, het zwijgen...het zat allemaal in zijn borst, als een knoop die steeds strakker werd.

Thuis gooide hij zijn tas op de grond en ging op zijn bed liggen. De kamer was zoals altijd stil. Alleen het tikken van de klok vulde de kamer.

Hij keek naar zijn oude knuffel in de stoel. “Ze vinden me stom,” zei hij zacht. Zijn stem klonk vreemd alsof hij tegen iemand anders sprak. “Misschien ben ik ook stom.”

Hij trok de deken over zijn hoofd. Tranen prikten achter zijn ogen. Buiten waaide de wind tegen het raam. Hij dacht aan de tekening van zijn schip. Het was gek..ondanks alles wilde hij er weer aan verder tekenen. Dat schip was zijn plek. Daar was hij KAPITEIN.

Foezel kneep zijn ogen dicht. “Ik wou dat ik daar echt kon zijn,” fluisterde hij.

En ergens, heel ver weg, klonk een vreemd geluid. Een zacht WOEOEOEOESHHH, alsof de lucht zelf antwoord gaf.